

3. Rebbane ja soł.

Rebbane tundis suurt janno, läks kaewowet heinama äres katsuma. Paggund kaewo rak- ked likusid paigast. Rebbane Tsupst külma wette. — Dih, mehhel pahha meel, hak- kab sealt alt hüüdma: „Head lomad, tulge liggi!“

Wanna farmekandja kulis kárrinat, wataš alla kaewo siise, küsisi: „Mis teie seal tete?“

Kawwal kelm ütles: „Oh, täddipoeg, kui sinna teaksid, mis hea magguš wešši se on, nisuggust heat wet posse ülle mailma leida. Tulle, katsu ommeti sutáitki!“

Soł Kropst siise. — Kapputas habbet, wanduš: „Mis paggana temp se on, seie wõib jo árrauppada.“

Rebbane ütles: „Noh, wennake, lähme siis wálja, kui sa ei tahha katsuda. Nia ennast sirgekš üles esimešte jalgega, kül minna õp- petan. Mul on keik ammetid selged.“

Soł aias esimesesed jallad üles. Rebbane Pipst fokka selga, teine ropš, temma farmede peäle, kolmat puhko kaewust wálja!

Soł küsisi: „No, kuidas nüüd minna wálja saan?“ —

Rebbane irwitaš: „Sinna Narr, selle peäle olleksid sa piddanud enne mõtlema, kui sa siise kargasid!“

Árra usfo kelmi jutto,
koeral kelmil kawwal keel:
rummal tó saab tehhtud rutto,
elloaeg sest pahha meel!